

Sygn. akt III CO 56/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A.A.

przeciwko M.A.

o rozwód,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 maja 2018 r.,

wniosku o oznaczenie sądu,

odmawia oznaczenia sądu.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 45 k.p.c., Sąd Najwyższy oznacza sąd właściwy miejscowo, jeżeli na podstawie przepisów kodeksu oraz okoliczności sprawy nie można takiej właściwości ustalić. Przed wytoczeniem powództwa z inicjatywą oznaczenia sądu może wystąpić powód, a po wytoczeniu powództwa także sąd, do którego sprawa została skierowana, jeżeli stwierdzi niemożność przekazania sprawy sądowi właściwemu z powodu braku podstaw pozwalających na określenie właściwości miejscowej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1976 r., II CO 3/76, OSNCP 1977, nr 2, poz. 30). W obu wypadkach – zarówno wtedy, gdy wniosek składa powód, jak i wtedy, gdy czyni to sąd – muszą być wykazane przyczyny uzasadniające oznaczenie sądu na podstawie art. 45 k.p.c.; w przeciwnym wypadku, Sąd Najwyższy odmawia oznaczenia sądu.

Przedstawiając wniosek o oznaczenie sądu właściwego w postanowieniu z dnia 27 kwietnia 2018 r., Sąd Okręgowy ograniczył się w jego uzasadnieniu do ogólnej formułki luźno nawiązującej do treści art. 45 k.p.c., bez wskazania konkretnych okoliczności sprawy, sytuacji stron, a także – ewentualnie – przepisów o właściwości miejscowej, które nie pozwalają na ustalenie sądu miejscowo właściwego. Uzasadnienie postanowienia nie tylko więc nie spełnia podstawowych standardów uzasadnienia orzeczenia (art. 328 § 2 k.p.c.), ale przede wszystkim nie pozwala na ocenę przedstawionego wniosku oraz jego weryfikację. Jest przy tym oczywiste, że sąd powszechny nie może przerzucać na Sąd Najwyższy swych podstawowych obowiązków jurysdykcyjnych i „zmuszać” go do rekonstrukcji albo poszukiwania argumentów leżących u podstaw wydanego orzeczenia.

Z tych względów odmówiono wnioskowi.

ał